

Sygn. akt V U 754/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wyrównanie świadczenia

na skutek odwołania H. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 12 kwietnia 2013 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 754/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku H. P. odmówił uchylenia decyzji z dnia 4 października 2011 r., w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo

do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. na podstawie art.

28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) zwanej dalej ustawą

o zmianie ustawy o finansach publicznych, w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zwanej dalej ustawą emerytalną.

W uzasadnieniu wskazał, że decyzją z dnia 4 października 2011 r. w oparciu

o powołane przepisy zawiesił wnioskodawczyni wypłatę emerytury od 1 października 2011 r. Dnia 27 listopada 2012 r. H. P. złożyła wniosek o wypłatę świadczeń emerytalnych od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 21 grudnia 2012 r., organ rentowy podjął wypłatę emerytury od 22 listopada 2012 r. Organ rentowy wskazał, że zarówno w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/12) jak i uzasadnieniu, Trybunał Konstytucyjny nie ustalił innej daty utraty mocy obowiązywania wskazanych przepisów i w związku z tym, na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej należało uznać, iż orzeczenie Trybunału wchodzi

w życie z dniem ogłoszenia tj. z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1285)

i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie. W związku powyższym wyrok ten nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytury w oparciu o powołane przepisy.

W odwołaniu od decyzji H. P. wniosła o jej zmianę poprzez uchylenie decyzji z dnia 4 października 2011 r. w części, w jakiej ta decyzja zawiesza prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. i nakazanie organowi rentowemu wypłaty zaległych świadczeń wraz z odsetkami.

Stanowisko swoje uzasadniała odmiennym od organu rentowego poglądem co do skutków czasowych tegoż orzeczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko jak w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazał, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia

1 maja 2008 r., zatem nie należy do tej grupy ubezpieczonych, które nabyły prawo

do emerytury bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego jej nie dotyczy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Decyzją z dnia 8 września 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w B. przyznał H. P. prawo do emerytury od 1 maja 2008 r. Wnioskodawczyni pozostawała zatrudniona w (...)wobec czego, tą samą decyzją, organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury.

Następnie pismem z 13 stycznia 2009 r., doręczonym wnioskodawczyni 19 stycznia 2009 r. poinformował, że ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507), uchyliła ust. 2a art. 103 ustawy emerytalnej. Wobec powyższego wypłata emerytury, która podlegała zawieszeniu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego emeryt wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, może być podjęta po złożeniu stosownego wniosku.

Wnioskodawczyni w dniu 28 stycznia 2009 r. złożyła wniosek i decyzją z dnia 30 stycznia 2009 r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury a decyzją z dnia 4 października 2011 r. na podstawie art. 103a ustawy emerytalnej i art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, wstrzymał wypłatę emerytury od 1 października 2011 r., z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

W dniu 27 listopada 2012 r. wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem o zwrot bezprawnie zawieszonoego świadczenia emerytalnego wraz z odsetkami od 1 października 2011 r. do 31 października 2012 r. i o wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego od 1 listopada 2012 r.

Decyzją z dnia 21 grudnia 2012 r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od

22 listopada 2012 r., wskazując, że decyzja w sprawie wyrównania emerytury zostanie wydana w terminie późniejszym.

Następnie decyzją z dnia 12 kwietnia 2013 r. - obecnie zaskarżoną - odmówił uchylenia decyzji z dnia 4 października 2011 r., w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo

do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Stosownie do treści art. 103a ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym

od dnia 1 stycznia 2011 r., dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego z tym, że zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2011 r. miały zastosowanie poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Przedstawiony stan prawny powodował, że emerytura w takiej sytuacji jak w niniejszej sprawie podlegała zawieszeniu.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012, poz.1285) orzekł, że art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Konsekwencją tego wyroku, z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Z treści wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 maja 2008 r., nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału, niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 r., jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r. stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że "obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.", a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd orzekł jak w wyroku uznając, że nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania.